

A pertenza a unha terra asina identidade
como poida facelo a relixión antiga.

Os froitos que alí medran son o alcume
onde aniñan os desexos.

A terra será por sempre a dignidade,
a fe anovada na feitura e o soño.

Na noite espida
comprácense os rumores
que acomodan no ceo.

O escenario da realidade érguese
nunha aparencia de sombra
(alí onde só os amantes ven),
e cando esta se dilúa
terá pasado un río tan livián...

O mesmo que nos leva.